

I

Vrijdag 19.14 uur

MOORDENAAR. VERRADER. HELD. Tegen de tijd dat deze operatie achter de rug was, zou de man die op zijn gemak naar het Witte Huis wandelde van alles en nog wat genoemd worden, maar bij zijn handlangers stond hij bekend als Marcus. Dat was zijn schuilnaam, naar Marcus Brutus, de Romeinse huurmoordenaar.

Met zijn marineblauwe pak en stekeltjeshaar zag hij eruit als alle andere bureaucraten in Washington, een van de vele die die avond op Pennsylvania Avenue rondliepen, alleen keek hij iets opgewekter dan de meesten. Met grote passen liep hij door Lafayette Park, zijn ogen gericht op het portiek van het Witte Huis met de grote zwarte buitenlantaarn.

Een groep demonstranten op het trottoir zwaaide met protestborden waarop TIRAN en OPPERMOORDENAAR stond en riep leuzen naar een rij Secret Service-agenten achter stalen dranghekken. Een van de demonstranten wilde over een hek klimmen, maar werd teruggeduwd door een agent. Het land was een kruitvat. Er was maar één vonkje nodig.

Marcus bekeek de nieuwe, vier meter hoge zwarte omheining en het terrein vlak erachter. Hier en daar zag het gras er iets anders uit. Hij wist dat er druksensoren onder verborgen waren, alsook goed gecamoufleerde laser-, microgolf- en infraroodbewegingsdetectoren. Als je die activeerde, kreeg je de in het zwart geklede responsteams met hun aanvalshonden op je dak.

Onopvallend stak hij Pennsylvania Avenue over, waarbij hij zijn hoofd afgewend hield van een groepje scholieren die selfies aan het nemen waren, en hij speurde de daken van de gebouwen om het Witte Huis af.

Hij zag het schuttersteam op de oostelijke dakrand van de presidentswoning, een uitkijk en een scherpschutter met een *custom* Remington 700 met geluiddemper.

Hij keek om naar de hoge kantoorflats in het noordwesten en zocht de borstwering af waarachter het Avenger-systeem was opgesteld: een batterij

van acht Stinger-raketten en een computergestuurd machinegeweer dat kogels van vijftien centimeter lang afschoot, waarmee je op anderhalve kilometer een vliegtuig kon neerhalen.

Toen hij de centrale wachtpost ten noorden van de West Wing naderde, begon zijn hart sneller te kloppen. Ondanks het herfstwindje voelde zijn huid warm aan.

Marcus was gewapend met een SIG Sauer P229, twee extra magazijnen, een SureFire-zaklamp en een Benchmade-vouwmes. Meer had hij niet nodig om de boel hier omver te werpen en een oorlog te ontketenen.

Hij wachtte tot een veiligheidsmedewerker de slagboom had opgehaald en stapte naar het raam van het wachthuis. De beveiligiger binnen, een geüniformeerde agent van de Secret Service, gaapte Marcus aan terwijl hij een blauwe badge voor een scanner bij de poort hield.

De ogen van de bewaker gingen omlaag. Marcus bracht zijn lichaamsgewicht over op zijn rechtervoet en hield zijn hand dicht bij de SIG op zijn heup.

Hij wist welke twee woorden de bewaker op zijn scherm zag: YANKEE WHITE. Dat ging de normale veiligheidsmachtigingen ver te boven. Yankee White was het hoogste toegangsniveau dat je binnen de Amerikaanse overheid kon krijgen.

Hij kreeg het groene licht. De poort ging open en Marcus stapte er glimlachend en met een knikje naar de bewaker door. Hij liep Executive Avenue op, langs de marinier die voor de overdekte ingang van de West Wing in de houding stond.

De president was nog laat aan het werk in het Oval Office. Marcus liep in hetzelfde tempo verder, langs een iepenbosje en het glooiende South Lawn.

De stapelwolken in de lucht kleurden donkerblauw en paars in de ondergaande zon. Hij liep langzaam verder, ogen gericht op de ramen van het Oval met het vijftien centimeter dikke, kogelwerende glas. De luchtdruk in het vertrek erachter werd iets hoger gehouden dan erbuiten, om aanslagen met biologische of chemische wapens tegen te gaan. Op het Rolute Desk stond een klein houten blok met het presidentiële zegel erop, een van een zestal onschuldig uitziende voorwerpen, knockdowns genaamd. Wanneer die omver werden gegooid, kwamen de jongens van het responsteam met hun zware wapens in actie.

President James Harrington Kline stapte voor een raam langs, bleef staan en keek naar buiten. Hij had donkerbruin haar dat grijs begon te

worden bij de slapen en een kaarsrechte lichaamshouding. Hij stond altijd alsof hij poseerde.

Marcus nam zijn doelwit in zich op maar liep door, op zijn hoede voor de drie mobiele patrouilles. Hij kende hun routes van minuut tot minuut.

De overheid had honderden miljoenen dollars geïnvesteerd om deze ene man te beschermen. In de heiligdommen van het Witte Huis kwam je niet binnen, tenzij je de geheimen ervan kende. En Marcus kende ze. Hij was een insider. Zijn orders kwamen van de hoogste niveaus. Operatie v ging beginnen.

Na het Witte Huis zou er nog veel meer volgen. Marcus wist waar het allemaal zou eindigen: 75 kilometer hiervandaan, in een basis waarvan het bestaan een van de best bewaarde regeringsgeheimen was.

Hij keek naar de vlag die loom wapperde in het donker boven de presidentswoning. Om een land weer op te bouwen, moest je het eerst vernietigen.

Held. Verrader. Als hij de volgende 24 uur overleefde, zou de wereld weten aan welke kant hij stond.

Met zijn hand op zijn jack, zodat hij het gewicht van het pistool eronder kon voelen, stapte hij naar de West Wing.

Eric Hill kwam de West Wing binnen en zag een patrouillerende agent in het uniform van de Secret Service aan komen lopen. Ze knikte vol ontzag naar hem. Eric kende die blik. Die werd hem toegeworpen omdat hij de president het leven had gered, door de kogels met zijn eigen lichaam op te vangen, twee in zijn vest en een in zijn schouder. Hij was er nog steeds niet aan gewend, had er een hekel aan dat de Service na die verschrikkelijke dag met hem pronkte als een held.

Hij liep verder en nu wierp een medewerker van de politieke staf hem blikken toe. Ze keken elkaar even aan, maar de medewerker wendde snel zijn ogen af en trok wit weg. Angst. Dat was een recentere gezichtsuitdrukking, waaraan hij wel gewend was. Het was allemaal veranderd. Eric droeg geen dienstwapen meer. Hij gaf geen leiding meer aan de persoonsbeveiligers van de president. Hij zat achter een bureau op de benedenverdieping. Sommige mensen die hij had gezworen te zullen beschermen waren nu bang voor hem, en niet zonder reden. Tegenwoordig hoefde hij niet meer de held uit te hangen.

Hij wrong zich langs een bouwsteiger, keek omhoog naar de kroonlijst en daalde de trap naar de benedenverdieping af. Hij liep langs de deur van de Crisiskamer en dook de suite met het lage plafond in die als operatiebasis van de Secret Service in het Witte Huis fungeerde.

Zijn bureau stond in een krap kantoor achter in het vertrek, opzettelijk uit het zicht, bij de wapenkluizen. De surveillancetechnicus hield de beelden van de beveiligingscamera's in de gaten. Eric bekeek de rij schermen en zag POTUS met twee agenten in zijn kielzog van het Oval naar de presidentswoning lopen.

Eric ging zitten om de logboeken te controleren. Een patrouille die terugkwam van een wachtronde stapte de suite binnen, hij nam hun wapens in ontvangst, zette ze op safe en borg ze op. Hij hield zijn hand even op de geribbelde greep van een MP5-machinepistool. Hij miste het gewicht ervan. Hij had zo lang met het wapen rondgelopen dat het als een verlengstuk van zijn lichaam was gaan voelen. Toen zette hij het in

de kluis, klapte de deur dicht en sloot die af.

Hij keek op en zag dat Benjamin Chilton naar hem toe kwam lopen. Chilton was de *Special Agent in Charge*, afgekort tot SAIC of 'sack'. Als oudste agent van dienst was hij strikt genomen de commandant van de ploeg van vanavond, de leidinggevende, hoewel Chilton zich als het even kon niet met de werkvloer bemoeide. Zodoende was het aan Eric om ervoor te zorgen dat de agenten op hun post kwamen.

In zijn duifgrijze pak zag Chilton er excentriek en opgedoft uit, zelfs voor het hoofd van de persoonsbeveiligers van de president, maar hij was altijd bezig om het zowel de agenten als de politici die ze moesten beschermen naar de zin te maken. Hij zat nog maar vier maanden zo hoog op de apenrots en leek nog steeds wat onzeker in zijn rol.

'Staat je goed, die baard,' zei Eric.

Chiltons hand ging naar zijn kin. 'O ja?'

'Zeker. Maar vertel, waar kwam je voor?'

'Ik vroeg me af hoe het met je gaat hierbeneden, Eric.'

'Al het werk dat we doen is belangrijk.'

Chilton knikte als een geduldige leraar. 'Het is maar tijdelijk, weet je. Zolang je...'

'Zolang wat?'

'... je je koest houdt en wacht tot de bui is overgewaaid.'

'Ik zit hier nou eenmaal. En verder geen commentaar.'

'En wat Braun betreft...'

'Ja?'

'Gedraag je een beetje.'

Braun was de minister van Financiën, Alexander Braun, een voormalige presidentskandidaat. Eric was een tijdje hoofd van zijn beveiligers geweest. Hij had het aan Braun te danken dat hij nu achter dit bureau zat. Zoals Eric het zag, had het vooral met optiek te maken dat hij was gedergadeerd tot administratief werk. Hij zou zijn wapen een tijdje in de kluis moeten laten, maar dat was vooral om bepaalde vips te laten zien dat er actie was ondernomen en dat hij zijn lesje had geleerd. Het was niet eens officieel via de personeelsafdeling besloten. De hoge piefen wilden de kwestie zo stil mogelijk houden.

De andere agenten deden nog steeds een beroep op hem als ze begeleiding nodig hadden, en het kwam er vaak op neer dat Eric de ploeg vanuit zijn veredelde bergkast leidde. De Service had gebrek aan personeel, en ze hadden al hun mensen en zijn ervaring hard nodig.

Eric nam Chilton in zich op, zag de uitpuilende ader op zijn voorhoofd, de linkerhand die de rechter omklemde. Stress.

Een man met glanzende Oxford-schoenen aan zijn voeten verscheen in de deur van de suite. Het was Braun.

‘Zoals ik zei,’ fluisterde Chilton. ‘Gedráág je.’

Eric zei niets terug, keek alleen langs hem naar de voormalige presidentskandidaat. Braun stevende op hen af met zijn kin vijf graden te hoog geheven.

‘Eric.’

‘Meneer de minister.’

Chilton ging naast Braun staan en keek Eric smekend aan.

‘Goed dan...’ Braun likte zijn lippen. ‘Ik was in het gebouw en dacht, ik ga hier even langs, een praatje maken, persoonlijk, van man tot man.’

Eric spreidde zijn handen naast zich: *bier ben ik*.

‘En zeggen dat ik blij ben dat we die hele’ – Braun keek Chilton aan terwijl hij naar het juiste woord zocht – ‘toestand achter de rug hebben.’

Eric kon het hebben dat ze hem zijn dienstwapen hadden afgenomen en hem hier als een stout kind in de hoek hadden gezet. Hij kon het hebben dat hij zijn leven op het spel moest zetten voor professionele leugenaars. Maar het ging hem te ver dat hij tot medeplichtigheid aan hun gekonkel werd gedwongen.

‘Er was geen toestand,’ zei Eric. Een golf adrenaline doorstroomde hem. Hij hield van dat gevoel, dat verlangen naar het gevecht, om eindelijk te zeggen: val dood allemaal. Hij had eraan toegegeven toen die avond dat hij zijn carrière en Braun had geruïneerd, en het was angstwekkend hoe gemakkelijk het je te pakken kreeg.

Braun glimlachte, gespannen en vertwijfeld. ‘Nou–’

‘Ik weet wat ik heb gezien,’ zei Eric. ‘Ik weet wie u bent. Hoe gaat het met uw arm?’ Hij bleef Braun aankijken, terwijl die over een paar mogelijke antwoorden leek na te denken maar niets zei. Hij stapte achteruit, sloeg zijn ogen neer, omklemde zijn rechtervuist met zijn linkerhand.

‘Je was een goede agent... vroeger,’ zei Braun. Hij probeerde te verbergen dat hij bang was, maar het lukte hem niet erg.

Chilton keek Eric aan. Eén misstap en hij zou Eric echt in rang verlagen, of het proberen. Misschien was dit een soort test.

Eric bracht snel zijn hoofd en borst een paar centimeter dichterbij Braun toe, in een heel lichte schijnbeweging. Ze stonden anderhalve meter van elkaar vandaan, maar de politicus verbleekte, deinsde terug en viel

bijna achterover. Zijn afwerende blik veranderde in een innig tevreden glimlach, en toen draaide hij zich om en blies de aftocht.

Test mislukt.

Chilton liep achter hem aan om te proberen hem gunstig te stemmen, en Eric ging weer achter zijn bureau met de dienstroosters en tijdsindeligen zitten.

Een paar minuten later keek Eric op en zag Chilton in de deuropening van het kantoor staan.

‘Kon je het weer niet laten?’ vroeg Chilton.

‘Ik ga niet liegen.’

‘Luister. Eet een paar maanden stront, laat zien dat je in het gareel kunt blijven en dan gaan we door alsof er niks gebeurd is. Dat lukt je toch wel?’

Die toon, god nog aan toe. Eric werd woest. ‘Misschien toch niet, eerlijk gezegd.’

‘Er wordt van je verwacht dat je zorgt dat die lui zich veilig voelen, en ze zijn doodsbang voor je. Dat werkt niet. Sorry, Eric, maar ik zal het hier met de directeur over moeten hebben.’

Chilton keek hem afwachtend aan. Eric dacht niet dat hij hem zijn baan wilde afnemen. Hij wilde dat hij voor hem zou buigen en door het stof gaan.

‘Je doet maar.’

‘Wát? Ik meen het serieus. Verlaging in rang. Beëindiging van je dienstverband.’

Eric glimlachte. ‘Ik ben er klaar mee, Chilton.’

‘Met wat?’

‘Je hebt gelijk. Het werkt niet. Ik zal je de moeite besparen en mijn ontslag indienen.’

Chilton keek hem verbaasd aan en hij begon snel met zijn ogen te knippen.

‘Dat meen je niet. Nog een paar jaar, en je kunt ertussenuit met het hogere pensioen.’

Eric haalde zijn schouders op.

‘Jij gaat er niet vandoor, Eric Hill. Je bent de Secret Service zelf. Maar je moet wel—’

‘Ik ga mijn ontslagbrief schrijven,’ zei Eric. ‘Hou je mail maar in de gaten.’

‘Rij me niet in de wielen, Hill. Dat heeft consequenties.’ Chilton draaide zich om en liep Erics kantoor uit.

3

Terug achter zijn bureau bekeek Eric, langzaam ademend om zijn woede te laten zakken, de beelden van de beveiligingscamera's.

Michael Hardwick kwam in de deuropening staan. Hardwick was een grote kerel, met dik, donker haar en bruine ogen, in het weekend rugbyspeler en een dijk van een agent, onvermoeibaar en hij klaagde nooit. Mensen vergisten zich vaak in hem op grond van zijn lichaamsbouw, zijn zwarte Ford F-150 en zijn vage, zuidelijke accent, maar hij was messcherp. Eric werkte al zestien jaar met hem samen.

Hardwick stapte naar hem toe en keek hem met een veelbetekenende glimlach aan.

‘Wat is er?’ vroeg Eric.

‘Ben jij uit geweest met de nummer twee van de Franse diplomatieke vertegenwoordiging?’

Eric rolde met zijn ogen. ‘Wat een stad. Alsof het de middelbare school is... Ja. Ze is heel leuk.’ Het afgelopen weekend was hij met haar uit eten gegaan in Fiola.

‘Zij is te goed voor jou.’

‘Geen zorgen. Ik ga het toch verknallen, let maar op.’ Hij was afgeleid door de toestand rond zijn baan. De laatste tijd was hij nou niet echt goed gezelschap. ‘Over boven je stand leven gesproken... Hoe is het met Ellie?’ vroeg hij aan Hardwick.

‘Niet te snel van onderwerp veranderen, joh. Waar heeft een gast als jij zo'n meid leren kennen?’

‘Op de ambassade. Bij een lezing. Over het Europese veiligheidsbeleid.’

Hardwick hief zijn kin en keek Eric taxerend aan. ‘Spreek je Frans?’

‘Ik weet me te redden.’

‘Huh.’

‘Wat?’

‘We dachten allemaal dat je thuisgezeten had, de afgelopen tijd.’

‘Heb je niks anders om over te praten?’

‘Om bourbon te drinken, je wapens schoon te maken en naar HGTV te kijken.’

Eric speelde het spelletje mee en trok een grimas toen HGTV genoemd werd, maar hij wist dat Hardwick hem in de maling nam. ‘Ik hou me meestal bij *This Old House* en *New Yankee Workshop*, maar daar zijn niet zo veel afleveringen van, dus...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Toch lukt het me soms m’n leunstoel uit te komen.’ Als twintiger had hij jaren als timmerman in de bouw gewerkt, en hij was eerder geneigd om te veel bourbon te drinken, zijn beitels te wetten en zijn gereedschap erbij te pakken om wat Japans schrijnwerk te doen, hoewel Hardwick er met zijn ruimere opmerking niet ver naast zat.

‘Gaat het goed met je?’

‘Prima.’ Eric had geen zin in een therapie sessie.

‘Agent Leigh zei dat je gisteravond tegen een van de restaurateurs schreeuwde?’

Eric schoot in de lach. ‘Schreeuwen is wat veel gezegd. Ik zei dat hij zijn schaaftbeitel moest slijpen. Je moet een beetje respect voor je gereedschap hebben. Hij was een mooi stuk rood eiken aan het verpesten.’

Hardwick leek die versie niet erg te geloven. Vreemd genoeg was het verhaal van agent Leigh afkomstig, die zelf ook behoorlijk chagrijnig was, de laatste tijd.

Eric pakte een MP5 uit de wapenkluis, keek goed of er geen kogel in de kamer zat, en gaf Hardwick het wapen en twee magazijnen aan.

‘Dus we hebben vanavond de MP5 mee?’ vroeg Hardwick.

Normaal gesproken waren de agenten alleen met een pistool bewapend als ze de president in het Witte Huis bewaakten. Ze hadden de volautomatische machinepistolen en geweren altijd binnen bereik, maar die werden uit het zicht gehouden.

‘Orders van Chilton,’ zei Eric.

‘Zou hij geschrokken zijn van die demonstranten?’

‘Ik denk het. Maar het kan ook een bevel van de grote baas zijn.’ Daarmee doelde Eric op president Kline.

Hardwick hing zijn wapen om. ‘Laat Chilton je nog altijd T en T’s doen?’ vroeg Hardwick hoofdschuddend. Tijdschema’s en taakroosters waren het saaiste papierwerk van de Service. ‘Ik zal het nooit gewend raken om jou daar achter dat bureau te zien zitten.’

‘Al het werk hier is belangrijk.’

‘Het zou m’n dood zijn.’

Eric was bijna uit de school geklapt, maar hij kon zich nog net beheersen. 'Zo voel ik het ook, collega.'

'Die toestand met Braun?'

'Dat had een lange aanloop. Het was de laatste druppel.'

'Ga me nou alsjeblieft niet zeggen dat je ermee ophoudt.' Hij moest een deel van het gesprek gehoord hebben. 'Dan laat je Chilton en Braun en die andere klootzakken winnen.'

'Ik wil niks meer met alle shit hier te maken hebben, Mike, de politiek, de doofpotacties. Ik word er doodziek van.'

'Jij verdient het niet om achter dat bureau te zitten.'

'Toch wel, eigenlijk.' Het feit dat Eric niets meer met de hele toestand te maken wilde hebben, kwam deels doordat hij zich had laten meeslepen door zijn woede. Hij was die avond doorgeslagen. Te ver gegaan. En waarschijnlijk was hij zojuist opnieuw te ver gegaan met Chilton en Braun. Hij was bang dat hij zichzelf niet in de hand zou kunnen houden, maar dat hield hij voor zich.

'Wat is er toen eigenlijk gebeurd?'

'Maak je er niet druk om.'

'Wat wil je gaan doen?'

'Terug naar New Orleans. Weer in de bouw gaan werken, custom houtwerk, weet ik veel. Ik heb genoeg opzijgelegd, en ik heb een gedeeltelijk pensioen. Heb jij er nooit aan gedacht om ermee uit te scheiden? Dit is lastig werk als je een gezin hebt.'

Hardwick trok zijn wenkbrauwen op. Een jaar of twee, drie al had hij een verhouding met een geweldige vrouw, een verpleegkundig specialist met twee kinderen uit een vorig huwelijk.

Eric vroeg zich vaak af waarom hij haar nog geen aanzoek had gedaan. Hardwick was gek op haar, maar ze hadden allemaal het ene huwelijk na het andere op de klippen zien lopen door de lange diensten, het voortdurend van huis zijn, de gemiste vakanties en verjaardagen. Misschien was dat de reden. Zelf vond Eric het werk ook zwaar de laatste tijd, hoewel hij niet gauw klaagde.

Hardwick keek hem lang aan. Het was zijn gewoonte om diep na te denken voordat hij iets zei, en hij zei nooit veel. 'Jij zou doodgaan zonder dit werk,' zei hij.

Eric dacht terug aan zijn jeugd, en hij zag zijn vader weer voor zich, die zijn koppel omgespte, een pen in zijn borstzakje schoof en zijn badge opsplde. Hij was een politieman uit New York die verliefd was geworden

op een meisje uit New Orleans en bij het korps daar terechtgekomen was. Criminelen opbergen. Goede mensen beschermen. Meer had hij nooit gewild. En dat was nog steeds wat hij wilde, maar in D.C. vervagen de grenzen.

‘Jij bent het kloppende hart van de Service,’ zei Hardwick. ‘Je hebt de helft van de agenten ingewerkt. We hebben je nodig, Hill.’

De Service was het belangrijkste in Erics leven en hij was elke dag weer vereerd dat hij met deze mannen en vrouwen mocht samenwerken. Dat maakte dit alleen maar moeilijker.

Hardwick keek hem recht aan. ‘Als je het vandaag moest doen, zou je dan weer die kogels opvangen?’

‘Voor Kline?’

‘Ja,’ zei Hardwick.

Eric gaf geen antwoord.

Hardwick schudde zijn hoofd. ‘Dit werk... als je niet elke dag je leven voor ze wilt geven...’

‘Wat doe ik dan eigenlijk hier?’ vulde Eric aan. Het was een goeie vraag, en hij liet hem onbeantwoord.

‘Ik zal je helpen,’ zei Hardwick, ‘met alles wat je maar wilt. Praten met Chilton, de bond, wat dan ook, zeg het me maar.’

‘Tof dat je dat zegt, man, maar ik heb m’n besluit genomen.’

Hardwick stak zijn duim op. ‘Waar moet ik heen?’

‘De noordgalerij.’

Hij boog zijn hoofd, hing zijn wapen aan de draagriem en ging op weg.